

A rossz hír a hír?

A Kossuth rádió szeptember 3-ai, Ráadás műsorában – a BBC-re hivatkozva – Jó hír és rossz hír címmel beszélgettek néhány vezető újságíróval, akiknek igazuk volt abban, hogy minden demokratikus társadalomban a tájékoztatás a negyedik hatalmi ág. Ezzel a hatalommal, persze, lehet tisztességesen élni és visszaélni is.

Nem vagyok szakmabeli, de olvasóként is tudom, hogy egy hírt nagyon sokféle formában lehet megfogalmazni, és annak is van jelentősége, hogy az újság melyik oldalán közlik, milyen kommentárt fűznek hozzá. (Jó példaként említem, hogy Horthy Miklós temetéséről szóló információktól elválasztva a Népszabadság szeptember 3-i számában egymás mellett jelentette meg **Eörsi István**, Esterházy Péter és Ormos Mária írását.)

Az említett műsort hallgatva az volt az érzésem, hogy a tájékoztatásban szép számmal dolgoznak olyan újságírók, szerkesztők, akik szerint csak a konfliktusokat, a nehézségeket gerjesztő híreket, kommentárokat helyes vagy célszerű közölni, hiszen csak a rossz hír a HÍR.

Kíváncsi vagyok, hogy az esetleges ellenzéki választási győzelem után vajon a Magyar Hírlap ugyanazt a hangot üti-e meg a kormánnyal szemben, mint most, és Farkasházy Tivadar is hasonló hevességgel támadja-e, gúnyolja ki a hatalom hibáit?

Régóta foglalkoztat: helyes-e, hogy a médiák csak a kritikai hangvételt tartják üdvöztetőnek? Az írások, a tv-műsorok, a filmek, a riportok nagy része azt sugallja az olvasónak, a nézőnek, hogy a mi hátrányos helyzetű hazánk élete, társadalmi, szociális viszonyai oly nyomorúságosak, hogy csaknem lehetetlen abból a felemelkedés, a kilábalás. Termékeink alacsony színvonalúak, nem ütnek meg az európai mértéket.

Talán nem akarják megérteni, hogy a történelmi múlt örökségeként ebben az országban és ebben a térségben mindig is szegényesen éltek az emberek, hogy csak a saját munkánkra, önerőnkre, önbizalmunkra építhetünk, mert ma sem özönlének az országba a dollármilliók.

Meggyőződésem, hogy a ma tapasztalható tájékoztatási szemlélet elsősorban a fiatalokat bénítja meg, mert agyukba szinte észrevétlenül táplálja be, hogy nincs értelme törni magukat, hiszen úgysem képesek „tunyaságuk, muccsaiságuk” miatt felnőni a fejlett Nyugathoz.

A tájékoztatás avatott szakértőinek objektivitásra kell törekedniük, mert csakis ezzel szolgálhatják a társadalmi megértést és együttműködést, amely előbbre viszi az országot azon az úton, amely valóban Európába vezet.

Pásztor Imre
Budapest